

NR. 2 februari 2002

22^e jaargang

€ 4,20

AARDSCHOK

INTERNATIONAAL ROCK & METAL MAGAZINE

www.aardschok.com

TOEVERSLAG:
DESTRUCTION
KREATOR
SODOM

**DREAM
THEATER
TESTAMENT
CREED
P.O.D.**

**RAMMSTEIN
EXPLOSTIEF!**

DROWNING POOL, CREED, COMPANY OF SNAKES, WOLVERINE, DEW-SCENTED, BARCODE, ORANGE GOBLIN, BLAZE, THE TEA PARTY, IMMORTAL, SINERGY, KRUTCH, TOMAHAWK, BLOOD FOR BLOOD, BAD RELIGION, ROADSAB, TEA, BLIND GUARDIAN, GAZZOLEEN, DRAGONLORD, BLOOD RED THRONE, MAD CAPSULE MARKETS, FUNERAL DRESS...

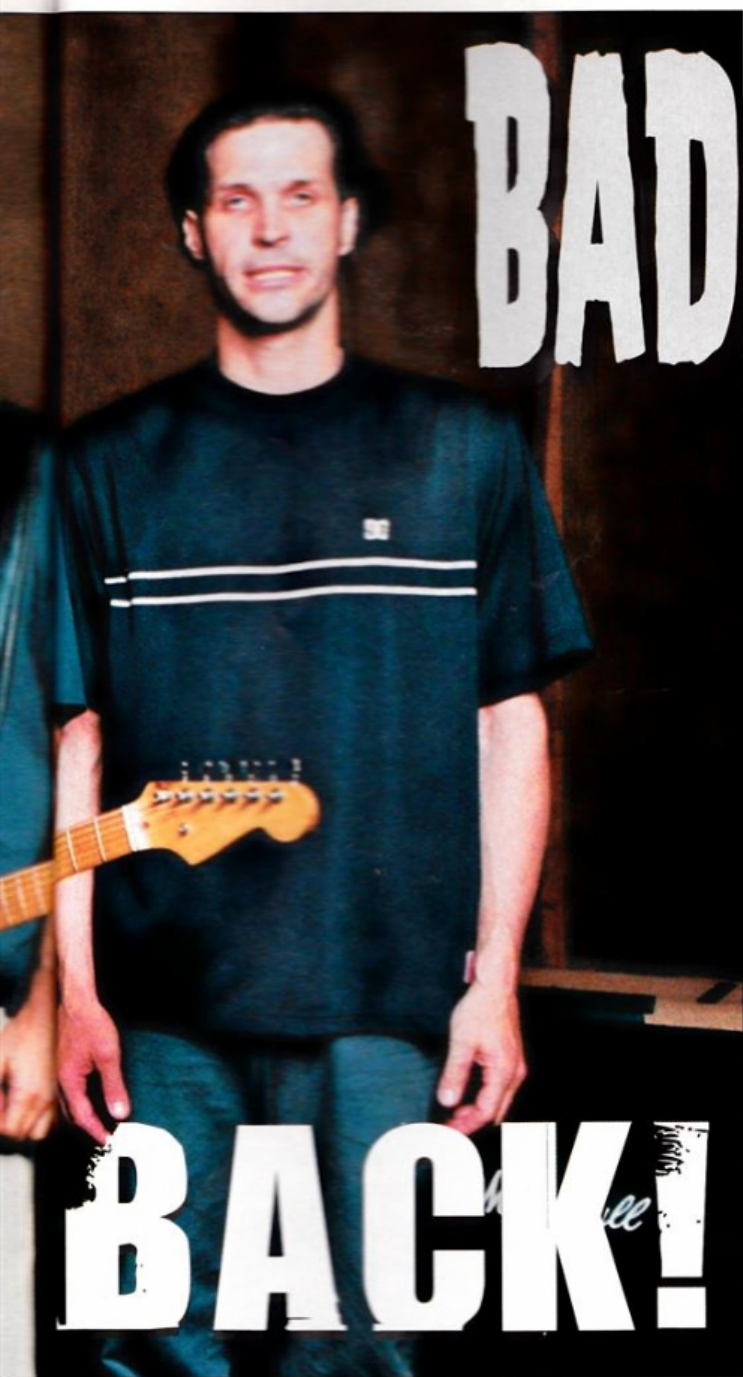
BRETT IS

Dat Bad Religion om de zoveel tijd een plaat uitbrengt, da's geen wereldnieuws. Dat op die plaat, 'Proces Of Belief', de nog immer patente en venijnige punkrock als vanouds hand in hand gaat met onoverkomelijke melodieën en altijd pakkende songs, ook dat mag geen verrassing meer worden genoemd. Dat deze nestors van de West Coast-punkbeweging zonder veel roddel en achterklap menig jeugdige kloon aan het overleven is, dat mag best bijzonder worden genoemd. Maar dat verloren zoon Brett Gurewitz de kantoorperikelen op zijn Epitaph nu voorgoed aan anderen overlaat, z'n gitaar weer heeft omgehangen en achter de schrijftafel is gekropen om zijn licht maar weer eens over de wereld te laten schijnen, dat mag best met grote koppen in de krant.

Het is zes uur 's avonds in Amsterdam als de twee Bad Religion-kopstukken Gregg Gaffin en Brett Gurewitz op het Epitaph-kantoor aanschuiven voor de onvermijdelijke promotionele plichtplegingen. Voor de zanger en gitarist (en componistenduo) loopt het echter bioritmisch al tegen de ochtend, aangezien ze linea recta vanuit de States en het vliegtuig aan het werk moeten. In plaats van een warm bed en een ontbijt wacht ze een vergadertafel met stroopwafels. Maar er valt geen onvertoegen woord. Professioneel en de voorkomendheid zelve lichten ze de journalisten in over 'Proces Of Belief', en die wonderbaarlijke terugkeer van Brett.

Even resumeren: twintig jaar geleden worden ze punk, de vrienden Gregg en Brett, samen met Jay Bentley. Hun jeugdige ongenoeven over het door smog

en dodelijke saaiheid verstikkende leven in de buitenwijken van Los Angeles resulteert in de oprichting van Bad Religion. Omdat geen platenmaatschappij brood in punk ziet richten ze zelf maar een label op. Epitaph groeit echter uit tot een full-time-baan voor Brett, die in '86 voor de eerste keer z'n versterker uitzet. Voor een jaar vooralsnog, maar in '93 trekt Epitaph weer aan Bretts langste end. Met vervanger Brian Baker punkrockt Bad Religion onverdroten voort, maar Brett draait door allerlei omstandigheden (en drugs) langzaam de vernieling in. Gregg verliest Brett niet uit het oog, maar naast persoonlijke obstakels staan ook zakelijke verplichtingen al die tijd een terugkeer in de weg. Tot anderhalf jaar geleden. Dan blijken de barrières geslecht en kan de kringel zich weer sluiten. Brett terug bij Bad Religion, en Bad Religion terug bij Epitaph. Zoals het hoort.

BAD RELIGION

GREGG: „Ook die platen reflecteren een periode Bad Religion, en dan voornamelijk mijn strubbelingen met het songschrijven. Het zijn platen met hoogte- en dieptepunten, die wel een heleboel nieuwe luisteraars hebben opgeleverd. Nu we samen schrijven is het resultaat een stuk consistent. Maar ik kijk nergens met enige spijt op terug. Zo lopen de dingen nu eenmaal.“

Voor nostalgie is geen plaats. Ook niet bij deze punk-iconen. Bad Religion kijkt niet meer achterom en is ook helemaal niet van plan 'weer als vroeger' te klinken omdat het nu ook 'weer als vroeger' is.

'Proces Of Belief' is muzikaal een logisch vervolg op zijn voorgangers.

GREGG: „De ervaring in het songschrijven die wij met z'n tweeën meebrengen maakt het verschil. En Brooks natuurlijk.“ Brooks is Brooks Wackerman, de nieuwe jonge drummer die flink wat souplesse in de strijd gooit. Brian Baker, die destijds de gitaar van Brett overnam, is gewoon gebleven. Niet overwogen weer als een vijftal verder te gaan? Gregg is bijna verontwaardigd: „Brian is zo goed, die gooi je er niet uit. Of je moet wel heel erg stom zijn.“

Dus zijn ze nu met zijn zessen, en dat dat de power ten goede komt, behoeft geen uitleg. Volgens Brett zijn de teksten opener geworden, persoonlijker. Hij en Gregg

geleden een song over Ronald Reagan had geschreven, inclusief een paar keer 'Fuck You Ronald Reagan', dan had ik me nu op een podium belachelijk gemaakt.“

Liever verdiept hij zich in bijvoorbeeld het Oude Testament: „Sorrow“, daar hadden we al zeer inspirerende, maar ook trieste muziek voor. Hoe ik het verder in moest vullen wist ik niet, maar plotseling kwam ik op de boeken van Job uit het Oude Testament. Dat is zo'n ultiem triest verhaal, en dat heb ik op mijn eigen manier ingevuld. Dit is mijn manier van songschrijven. Ik wil meer nalaten dan weer 'een gewone punksong uit het jaar 2001'.

Zo schrijven we meer songs. Songs kunnen je sturen, terwijl je schrijft vertellen waar het over moet gaan. Je hebt een titel, of een bepaald woord, en plots begrijp je waar het heen moet. De toon kan wel eens wat neerslachtig zijn, maar pessimistisch wordt het nooit. Wij zitten in een bedrijfstak waarin we geacht worden mensen een goed gevoel te geven. Dat is wat muziek moet doen. Onze beste songs zijn stuk voor stuk motiverend en stimulerend.“ Gregg: „Maar er heerst nu eenmaal een gedachte dat sceptische songs, of songs over twijfel, dat die 'negatief' zijn. Dat bestrijd ik. Ze zijn juist heel zinvol. Tuurlijk, het zal ooit voor iedereen een keer aflopen, maar tot die tijd zijn er zoveel waardevolle dingen waar je bij stil kan staan. En daar hebben wij het met Bad

„Het samenwerken met Gregg aan deze plaat is absoluut het beste dat me in de afgelopen vijf jaar is overkomen“, zegt Brett, aan wie het gedonder in zijn leven op geen enkele manier af te lezen valt. We moeten hem ook niet zielig vinden, of bekijken als het verslaafde zwarte schaap van Bad Religion: „In de periodes dat ik me teveel met drugs inliet, was ik nooit lid van Bad Religion. Mijn gedrag heeft dus ook nooit enige invloed op de band gehad. Het had meer met de stress rond Epitaph te maken, denk ik. Ik heb wel tien jaar lang het reilen en zeilen van dat bedrijf in de gaten gehouden. Het gaat nu prima daar. Epitaph draait uitstekend, ook zonder mij. Het kostte me dan ook geen enkele moeite om weg te gaan toen ik de kans kreeg. Een workaholic ben ik namelijk nooit geweest.“

Het aanbod van Gregg komt dan ook meer dan geroepen. Wat is zijn drijfveer geweest?

„Al tijdens de 'New America'-toer was ik met dit album bezig. Plotseling voelde ik echter dat ik met een partner tot veel betere songs kon komen. Ik vertelde Brett dat we samen de beste plaat uit de Bad Religion-historie konden maken als we onze krachten weer zouden bundelen.“

BRETT: „We zijn namelijk een echt team. Alleen hadden we ons dat nooit gerealiseerd. Bad Religion is de enige band waarin we ooit hebben gespeeld. In zo'n 'relatie' ben je soms blind voor de eenvoudigste dingen.“

In de euforie rond de hernieuwde Bad Religion, de nieuwe plaat en vooral de standkoming daarvan lijken de vorige drie platen, die zonder Brett, plotseling een stuk minder relevant.

laten zich leiden door introspectie, door hun gevoelsleven, maar ook, zonder zichzelf al te prominent naar voren te schuiven, door de drang werkelijk iets relevant, iets tijdloos neer te pennen. „Als ik twintig jaar

Religion over. Op een steeds 'hoger niveau'. Het uitkramen van simplistische punk-ant-hems heb je op een gegeven moment wel gehad.“

Gerrit Bremer

